

7.
Pu - Randja.

Uks sinut herra, kes tee peal olli, näägi
tuba üks mee omma naelega puud Rand-
sid. Kui se mees olli hingand ning need
puud jõde telja peale mottis, siis üles
temma: eh Adam! oh Adam, sunn el-
situs! siis kiusas herra: miks teie siis Ada-
ma ülle laebate? Se mees kosis: oks
temma mitte sündi left puust, mis ärre-
keldub olli, siis olleksime meie mitte pids-
vand waemaga ja etma palje higge sees
oma leiba soma. Eii! üt es herra: kui
teie vilekrite Aedama ja Eva asimel ol-
mid, siis üle site teie neudafamnoi teis-
mid. Pukandja kosis: kas meie? meie!
meie ei olleksime mitte sedda temud. Dea-
tul

Füll, üssles Herra: saame nähha! Tule
minno liina, seda peate ümberööta clia-
ma, ikka lusilikkud ollema, töma ja jo-
ma, igga korda kolm waga aid lava peale
saama, aega sedda mahhelist magust ei
pea teie mitte katumma. Kui teie sedda ei
jõita mitte karsmita, siis ma aian teid
jolle ötra. Siis nemmad mollemad lungud
herra eite mabba, tannsid wägga ja üt-
lesid: Jummal ho d' o' mid, et meie ses
fuggusi armo pealkime pölvma! Kui nem-
mad ollid liina tuhud, siis said nem-
mad kafe sedd päiv sua, ja iggaferd
kõm wogn d lava peale pentud Rab-
he wagnatise sees olli libba ja leenit, ja
po was olli fanega tõu pentud, mis
üleki piddei katumma. Olust ja mi na sai
fa r'hreste antud. Kui nemmad olli
tuliti aega liinas olnud ja ennast läbi
sd: